

Μιχάλης Ν. Διακομιχάλης

Μεσοπέλαγα του νου
Ποιήματα

Πρέβεζα 2021

*Αφιερώνεται στη μνήμη των φίλων και συμπατριωτών μας
που έφυγαν από κοντά μας*

Μιχάλης Ν. Διακομιχάλης

Μεσοπέλαγα του νου
Ποιήματα

Ενότητες:

A) Της Πατρίδας

1. Ο Τσουπανάκος
2. Δεκαπενταύγουστος
3. Διάλογος γερόντων
4. Ο Νισύρικος Αύγουστος
5. Της «Παναγιάς»
6. Το Ποσπέρι

B) Τα Εσώψυχα μου

7. Όνειρα
8. Μοίρα κοινή
9. αρόδου
10. Από καθέδρας
11. Όρια
12. Σε γκρίζο φόντο
13. Τέσσερα παιδιά

Γ) Αντί Τελευταίου Ασπασμού

14. Στον Υπολοχαγό Ευάγγελο Χατζηευαγγέλου
15. Στον Νίκο Γιαννίδη
16. Στον Κώστα μαντουδάκη
17. Καλό ταξίδι Νίκο Παπάζογλου
18. Ο Κωσταντής
19. Οι μέρες

Πρέβεζα 2021

Copyright ©: Μιχάλης Ν. Διακομιχάλης, 2021

ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Ο Τσουπανάκος

Οι σκέψεις πιάστηκαν χορό σαν το «περι(β)όλι»¹
που έπαιζαν τα όργανα ξεκουρδισμένα.
Η μια τραβάει μπρος με το ένα πόδι
κι άλλη ένα βήμα πίσω, στα χαμένα.

Παλεύει το σαντούρι να κρατήσει
ρυθμό σ' ανατολίτικο αμανέ,
κοντεύει το δοξάρι να ραγίσει
και το λαούτο δεν ξεφεύγει από το «ρε».

Σε ποιον σκοπό τα βήματα να πάνε;
δεν είναι ο χορός «Πολίτικος συρτός»².
Του Τσουπανάκου τα κουδούνια αχολογάνε
σαν να τα καρτερεί μπρος τους κρημνός.

«Πάρε με Τσουπανάκο³ στη ζωή σου»
στης φτωχικής σου της καλύβας τη γαλήνη,
φύσηξε αγιάζι κι αύρα απ' την πνοή σου
μεσ' στης ψυχής μου το πηχτό καμίνι.

Και σαν το δειλινό αποκαμωμένος
κατηφορίζεις τα λαγκάδια και τις ράχες,
μ' όλες τις έγνοιες στο ταγάρι φορτωμένος,
πάρε μαζί και τις δικές μου τις δραγάτες⁴.

Και την αυγή-αυγή π' ανηφορίζεις
σφύρα κι εμέ μπας και σ' ακολουθήσω,
σφύρα μου δυνατά μήπως κουρντίσεις
γαλήνια μουσική κι εγώ να ζήσω.

18/7/2002, Νίσυρος

¹ Περι(β)όλι = Παραδοσιακό Νισύριο τραγούδι -χορός στους γάμους

² Παραδοσιακός χορός Νισύρου

³ Παραδοσιακό Νισύριο τραγούδι - χορός

⁴ Δραγάτης = ο αγροφύλακας που παρακολουθεί. Ανάλογα οι έγνοιες που διαρκώς σε απασχολούν και δεν σε αφήνουν σε ησυχία.

Δεκαπενταύγουστος

Δεκαπενταύγουστο, βουίζει η πλατεία
τα στενοσόκακα σφύζουν από ζωή
στην Σπηλιανή μπρος γονατίζουν με λατρεία
και η ελπίδα σιγοκαίει σ' ένα κερι.

Έλα καλή μου απόψε πιάσε μου το χέρι
αντάμα όλα να 'νεβούμε τα σκαλιά
διόλου μη νοιάζεσαι ο χρόνος τι θα φέρει
για μας τους δυο παίζουν απόψε τα βιολιά.

Πιάσε στην «κούπφα»⁵, πρώτη, να σε καμαρώσω
να σε χορέψω ύστερα μπάλο και συρτό
φίλους καλούς, από τα ξένα να 'νταμώσω
να πω μαζί και τα παλιά να θυμηθώ.

Στην άγια Χάρη της εμπρός να προσκυνήσω
να ψιθυρίσω αφ' τη ψυχή μια(ν) προσευχή
«στα ξένα πίσω όταν με το καλό γυρίσω
πάντα η Σκέπη της να με ακολουθεί».

Να 'χω του χρόνου τέτοια μέρα την υγεία μου
να 'ναι κι οι φίλοι κι η αγάπη μου καλά
να νοσταλγήσω απ' τα βάθη της καρδιάς μου
και να ξανάρθω να 'νεβούμε(ν) τα σκαλιά.

Νίσυρος 28/7/2002

⁵ Παραδοσιακός χορός με μπροστάρη πάντα γυναίκα που κρατά την «Κούπφα» (ένα μικρό πανέρι) στην οποία ο συνοδός της ρίχνει τον οβολό του όταν την καλεί να χορέψει στο μπροστάρη και να πάρει την «κούπφα» στα χέρια από την προηγούμενη που την κρατούσε.

Διάλογος γερόντων*

Δυό γέρους και μία γριά είδα να κουβεντιάζουν
«πάει κι η μέρα σήμερα» είπαν, κι αναστενάζουν,
«άλλη μια μέρα πέρασεν, έφυγε αφ' τη ζωή μας
πήρε ένα βήμα πιο κοντά στον Χάρο την ψυχή μας»

-«Θυμάσαι» λέει ο γέροντας «τότε που 'μασταν νέοι,
δουλεύγαμε(ν) αφ' το πρωί, κι ούτε το μεσημέρι
εκάμαμε διακοπή, κι ώσπου νάρτει το βράδυ
εσκάβγαμε ασταμάτητα ή χτίζαμε βαστάδι...»

-«Τότε παρακαλούσαμε τον ήλιο να διακάψει
γρήγορο δρομολόγιο να κάμει και να πάψει
να μας μουσκεύγει ο ιδρώτας, να καίει το πρόσωπό μας,
να φύει η μέρα να 'ρτώμε γοργά στο σπιτικό μας».

-«Δεν το καταλαβαίναμε τότες πως φεύγει ο χρόνος
και φεύγει από την νιότη μας κάθε φορά ένας κλώνος,
ώσπου πφαίσαν τα φύλλα μας και μείναμε κουτσούρια!»
-«Τώρα το μετανιώσαμε που σπρώχναμε με φούρια

τις μέρες, τις καθημερινές να τρέχουν, νάρτει η σκόλη...
Να παντρευτούσιν τα παιδιά, να πούμεν το περι(β)όλι.
Εγγόνια να κρατήσωμε μέσα στην αγκαλιά μας,
ξεκούραση να νοιώσομε στα στερνά γηρατειά μας...»

-«Τώρα τι λες γερόντισσα» μονολογεί ο γέρος
«ανάθεμά με, μα αν μπορώ να ξαναγίνω νέος
ούλλα θα τους τα χάριζα, τίποτα (δ)έ θα κρατήσω
και την ψυχή μου την πουλώ, αφ' την αρχή να ζήσω!»

*Εμπνευσμένο από πραγματικό περιστατικό με τους
αείμνηστους Χαρτοφύλη Πάχο και Αγγέλικα Κοντοβερού.

Νίσουρος 28/7/2002

Ο Νισύρικος Αύγουστος

Κατάρτι κόκκινο, λευκό πανί
αλαφροϊσκιωτο σκαρί
όλους μας ενώνεις
μας κουβαλός στα σπλάχνα σου
του Ποσειδώνα γη.

Στα πέρατα του κόσμου
μας σπέρνεις, μας ριζώνεις
χωρίς απ' τον ομφάλιο λώρο να μας κόψεις.
Έχεις τη δύναμη στο αίμα σου.

Με μιας, είτε Λαμπρή είναι ή της Παναγιάς,
με ένα σου νεύμα όλους μας μαζεύεις,
ασφυκτιάς, δεν μας χωρείς
αγαλλιάζεις απ' τα μύχια της ψυχής,
κρυφογελάς, ανθίζεις και μοσχοβολάς,
περηφανεύεσαι που αν και μικρή
μας ξελογιάζουν οι Σειρήνες σου
από τα κάστρα, τα ζωκλήσια, τους γιαλούς,
γεμίζουν τα σοκάκια σου ανθούς!

Παρακαλός, Σεπτέμβρης να μην έρθει,
μήνας σκληρός, του μισεμού,
αν κι είναι τότες ο καιρός τόσο γλυκός
οι θάλασσές σου λάδι σε καμβά,
τα μονοπάτια σου ευωδιάζουν την ψυχή
κι ο ουρανός σου μελαγχολικός,
πολύχρωμος κάθε σου δειλινό,
μακάρια γαλήνη στα στενά σου,
λίγες σκιές να περπατούν
και πιο λίγα παιδιών ξεφωνητά.

Τον Αύγουστο παρακαλός
τα μάτια σου παντοτινά να κλείσεις,
με τη γεμάτη από παιδιά σου αγκαλιά
τρισεύγενη και τρισευτυχισμένη.

Να μην τα δεις μαντήλι άσπρο και υγρό
στην αποβάθρα να ανεμίζουν,
τα δάκρυά τους την ποδιά σου μην ποτίσουν!
Ωμέ! Κι αυτός ο Ποσειδώνας
το χρόνο δεν φυλάκισε στη στύψη,
μόνο του Πολυβώτη το κορμί
ασφάλισε στα σπλάχνα σου για πάντα
σε αιώνιο κι ανήσυχο ύπνο.

Κι η μοίρα σου απaráλλαχτη αιώνες
τώρα, την μοναξιά σου τους χειμώνες,
ζεστáινεις στο μαγκάλι,
και στους γιαλούς
τα ρούτσουνά σου να κρατούν
μακριά τη λύσσα του βοριά,
αφρούς να θρυμματίζουν την προβέζα,
να μην αγγίζουν των παιδιών σου τη φωλιά,
την άνοιξη να 'ναι όπως την αφήκαν.

Να φύουν οι νύχτες οι μεγάλες μάνι-μάνι.
Να 'ρθει ο Μάρτης κι ο μοναδικός σου Απρίλης.
Τα σπάρτα να σε ντύσουν με θυμάρι,
μέλι και γάλα να γευτείς και να χορτάσεις.
Με ασβέστη και μεράκι της Λαμπρής,
κουλούρια και μυρτιές να ευωδιάσουν,
να λερωθούνε με μπαρούτι τα σκαλιά σου
γλυκά να σε ζαλίσουν με λιβάνι.

Πένθιμοι ύμνοι με καμπάνες λυπημένες
αγγίζουν της ψυχής σου τις χορδές,
κατάνυξη και ευλάβεια ξεχειλίζεις,
μέχρι ο παπάς να αναστήσει
το «Ανάστα ο Κύριος» το Μέγα Σάββατο να πει
να σου τρυπούν τα τύμπανα οι κρότοι,
τριγωνα, πόμπες, βαρελότα,
κάθε φορά πιο δυνατά σε ξεκουφαίνουν,
να ακούσουν όλοι
πως αναστήθηκε ο Χριστός μαζί κι η πλάση.

Τώρα ειν' άνοιξη!
Τα πρώτα χελιδόνια επιστρέφουν
Ανοίγουν πόρτες σφαλισμένες ένα χρόνο,
τρέχουν παιδιά, γυρίζουν στα χωράφια,
στις θάλασσες, στα χαλατά, στις πέτρες.
'Υστερα αρχίζουν τα τζιτζίκια το τραγούδι.

Και να! 'Ηρθε άλλο ένα καλοκαίρι!
'Ηρθε άλλος ένας Αύγουστος, ο Μέγας!
Και να! Γεμίσαν οι Λυές και οι Χοχλάκοι,
Ζωντάνεψε ο Εμποριός και τα Νικειά.
Ακούς Νιούρικα βιολιά μεσ' στο Μαντράκι,
Η «Λεικιωμένη» άλλη μια χρονιά ασφυκτιά.

Ποιος Αίολος σκαρώνει τέτοια ρότα;
Ποια τρίαίνα ταράζει τα νερά;
Δεν μπορεί να 'ναι ο Σορρόκκος του χειμώνα,

ούτε ο Μαιίστρος, ο Γαρμπής, η Τραμουντάνα
ούτε του Αύγουστου μελτέμι που φουσκώνει
τα ίστια και φέρνει τα καράβια
από το νότο, το βορά, τον Νέο Κόσμο
από πελάγη μακρινά κι ωκεανούς.

Είναι ο «Νισύρικος ο Αύγουστος» που πνέει
κάθε Αύγουστο από του ορίζοντα τις άκρες
κι αράζει στου Αιγαίου τη γωνιά
εκεί που αραξοβόλι δεν υπάρχει
εκεί που όλο το πέλαγος κοιτά
από ψηλά και αγναντεύει η «Κυρά»
του «Αυγούστου του Νισύριου» η Παναγιά
η Σπηλιανή απόν οξό της, απ' το θρόνο
κι ανοίγει διάπλατη ουράνια αγκαλιά
για να δεχτεί ένα-ένα όλα της τα παιδιά
τον Αύγουστο, στη Νίουρο, του Αιγαίου την καρδιά!

Νίουρος 15/08/2002

Της «Παναγιάς»

Πάει κι αυτή η Παναγιά
Πόσες ακόμα μένουν?
Πόσα λαούτα και βιολιά
Σαν έρθεις απ' την ξενιτιά
Θα 'χεις να σε προσμένουν?

Πόσα «Καλώς τον» θα σου πουν
Και τι φιλιά θα πάρεις?
Πόσα μαντίλια θα βρεχτούν
Ποιες αγκαλιές θα σε δεχτούν
Και ποιες δεν θα ξανάβρεις?

Γι' αυτό την κάθε Παναγιά
Να ζεις με την ψυχή σου
Να 'χεις τα χέρια σου ανοιχτά
Με την καρδιά να σπαρταρά
Κάθε συνάντηση σου

Φίλοι παλιοί, ξένοι, εχθροί
Της Παναγιάς (α)νταμώνουν
Της ίδιας ρίζας είν' κλαδιά
«Ούλο» της Νίσυρος παιδιά
(α)γαπούν και ξεφαντώνουν

Αυτό σημαίνει «Παναγιά»
Του Αυγούστου η ευχή σου
Να καθαρίζεις την καρδιά
Από τα αγκάθια τα παλιά
Ν αγάλλεται η ψυχή σου

Γι αυτό όλους αγάπα τους
Κι όλους αγκάλιασε τους
Γιατί αυτοί είν ο τόπος σου
Αυτοί μαζί κι Παναγιά
Είν 'όλη η Νίσυρος σου!

Νίσυρος 15 / 08 / 2018

Το Ποσπέρι⁶

«Πάλι καλά» λέει η Καλή, «αμ είδες πιο»
«Χίλιοι λωλοί δεν κάμνουν ένα γνωστικό»

«Ας είναι καλά» λέει η Μαργιά, και μειδιά
«Χαμένα πάσι, κρίμα, τόσα μαϊδιά⁷ »

«Αμέ κι αυτός», λέει ο Τοτός, «με το στανιό»
«Ούλα χαλάλι να 'ναι για τον μορφονιό»

«Και λες κι εσύ», πίνει ο Κώτσος μια ρακή
“να τα ‘νεβούμε(ν) τα σκαλιά την Κυριακή⁸ »

«Μα είναι γοργό» λέει ο Γιώργης ο κουτσός
«κι ο βιολιτζής δεν θαν εδώ ο ξακουστός»

«Και τι μ’ αυτό» λέει η Φιλιώ, «σαν αγαπάς»
«Το περιόλι και την τούρνα τραγουδάς⁹»

«Αμ ο καιρός» ρωτά ο Μήτσος «θαν καλός»
«Μέχρι το Μά’ να δούμε¹⁰, έχομε καιρό»

«Δε τη φωτιά που πάει να σβύσει» λέει η θειά
«Βάλε ρακή, κι αν έχεις ένα δυο πιτθιά¹¹»

«Πάει κι απόψε η βραδιά» λέει το Ρηνιό,
«Πρωί πρωί κινούμε για τον Εμποριό»

«Νύχτωσε πιο για τα καλά, τώρα ειν’ αργά»
Λέει το μικρό που η γιαγιά χαϊδολογά

«...κι αύριο μέρα του Θεού θα ξημερώσει...
τα όνειρα μας ίσως όλα να ευοδώσει ...»

Πρέβεζα, 10 / 02 / 2019

⁶ Αποσπέρισμα, νυχτερινή συνάθροιση σε σπίτι για να περάσει ευχάριστα η ώρα.

⁷ «Χαμένα πάσι, κρίμα, τόσα μαϊδιά = Χαμένα πάνε, κρίμα, τόσα χρήματα

⁸ να τα ‘νεβούμε(ν) τα σκαλιά την Κυριακή (εννοεί τα σκαλιά της Παναγιάς) = σημαίνει θα έχομε γάμο στην Παναγία Σπηλιανή

⁹ Το Περιόλι και η Τούρνα = τοπικά Νισύρικα τραγούδια και χοροί

¹⁰ Μέχρι τον Μάιο

¹¹ Πιτθιά = ρεβυθοκεφτέδες

ΤΑ ΕΣΩΨΥΧΑ ΜΟΥ

Όνειρα

Φώτα έντονα του δρόμου
χαμηλώστε
Αστέρια λαμπερά της νύχτας
ξαποστάστε
Και συ ήλιε του καλοκαιριού μη
με τυφλώνεις
Δεν το αντέχω τόσο φως

Φώτα του δρόμου που τρεμοπαίζετε
το σούρουπο
Αστέρια που δειλά λαμπρίζετε
κάθε αυγή
κρατήστε απαλά σαν τη φλόγα σας
αναμμένα
τα όνειρά μου ανάμεσα στο γλυκό
σούρουπο
και την αγαλιαστή αυγή

Γιατί μετά το ξημέρωμα και ως το
σούρουπο
δεν φωτίζονται τα όνειρα,
θαμπώνονται
από το έντονο φως της πραγματικότητας.
Συνθλίβονται
κάτω από τις αχτίδες του Αυγουστιάτικου
ήλιου,
καίγονται στο λιοπύρι της ασφάλτου.
Και δεν είναι πια όνειρα...

Από το σούρουπο ως την αυγούλα
σιγοκαίει
το λυχναράκι του ονείρου...

Νίσουρος Αύγουστος 2002

Μοίρα κοινή

Τι ευχαρίστηση αισθάνεσαι όταν έλθεις
στης κοινωνίας το χαμηλότερο σκαλί
και δεις πιο κάτω πως δεν έχει να κατέβεις
κι όπου κοιτάξεις βλέπεις νάναι κορυφή

Τι ανακούφιση μεσ' στο μυαλό σου νιώθεις
και από τα μύχια της ψυχής αγαλλιάζεις
που από ευεργετηθέντες επροδόθεις
και δεν υπάρχει λόγος πλέον να αμφιβάλλεις

Τώρα απ' το βούρκο που σε έσπρωξαν να πέσεις
κοιτάξεις καθαρά ποιι σε πουλούσαν
ύαινες, λύκοι, φίδια και τσακάλια
οι δήθεν φίλοι σου που σε επευφημούσαν

Εσύ γαλήνιος το μέλλον ατενίζεις
με σοφά βήματα, δειλά και μετρημένα
τους ματαιόδοξους του κόσμου αντικρίζεις
που μάχονται για επίγεια κεκτημένα

Δεν ήταν τυχεροί αυτοί να γνωρίσουν
πως ένα κέρδος μοναχά άφθαρτο μένει
όσα αγαθά υλικά και αν αποκτήσουν
μοίρα κοινή όλους τους περιμένει

Ο πλούτος και η δόξα εφήμερα είναι
όλου του κόσμου τα αγαθά είναι δανικά
μόνο σου κτήμα μια γωνιά που «ενθάδε κείται»
θα γράφει, ετών... ,και το όνομά σου, Ελληνικά.

Πρέβεζα, Οκτώβριος,2002

αρόδου

Έσκυφα μέσα μου	* και συλλογίστηκα
Το παγούρι γέμι	* σα με τα χρόνια μου
Το μπαρούτι μέσα	* στις χούφτες μου άναψα
Στο βοριά λαχτάρι	* σα και κουμπώθηκα.
Εώκυλε η χαρά μου	* μέχρι τα μνήματα
Των χειλιών το δάκρυ	* η αρμύρα ρούφηξε
Δήθεν φίλοι ήταν	* που με γκρεμίσανε
Νόμιζα εχθρούς 'τους	* που μ' αποθέωσαν
Σφάλισα το στόμα	* κι οι κραυγές μ' έπνιγαν.
Σύρθηκα ως τα αστέρια	* γυμνός, ξυπόλυτος
Πάτησα το χώμα	* και χώμα γίνηκα
Δυο αγκάθια έκο	ψα κι ύστερα άνθισαν
Το αετίσιο βλέμμα	* η ψυχή μου ζήλεψε
	*
Λογαριάζω χρέη	* και «δούναι και λαβείν»
Εχειλίζει η φύρα	* δίχως σερμαγιά
Στο κελάρι ξέχα	* σα το «κρατούμενο»
Το ξεσκόνισα για	λί το ξεμούχλιασα
Μού 'πανε πως έλη	* ξε έγινε κιβδηλο.
	*
Στην κυπέλη ήρθα	* (το πεπρωμένο μου)
οι εργάτριες πρόθυ	* μες την ξεκλείδωσαν
οι κηφήνες βούι	* ξαν και με έπνιξαν
Αντί μέλι χόρτα	σα δηλητήριο
Δόξα τω Θεώ που	σοφά εποίησε.
Στη σκιά του κέδρου	* οιγοτραγούδησα
Τα τζιτζικια τρόμα	* ξαν και βουβάθηκαν
Στο λυγμό μου είδαν	* χειμώνα θάνατο
Ήθελαν να κλάψουν	* δεν βρήκαν δάκρια.
Μύρισαν θυμάρι	* και ονειρεύτηκαν
Λίβα και μελτέμι	* λιοπύρι κι Αύγουστο
Πουθενά Μαϊστρος	* και χιονοθύελλα
Στο χορό πιαστήκαν	* και ξεφωνήσανε
Μάης και Ιούλης	* και μέγας Αύγουστος
Στην κορφή του λόφου	ελπίδα ανέτειλε

Από καθέδρας

Το Χρέος,
Το Κύρος, ο Θεσμός
Η Αποστολή το Λειτουργήμα.

Ανατολή του Ιούνη το γέλιο τους
Πανσέληνος του Αυγούστου η ματιά τους
Των Σειρήνων τραγούδι κάθε τους ψίθυρος
Του Οδυσσέα τιμωρία θεών, τα διλήμματα

Τα καστανόξανθα μαλλιά
Τα αθώα μάτια τους, γαλαζοπράσινα
Η άνοιξη στα κερασένια χείλη τους
Το θρόισμα της λεύκας στις συλλαβές τους
Του γλάρου το φτερούγισμα στη δεύτερη ψυχή τους
Του Φειδία αριστουργήματα στα τζιν τους σφαλισμένα
Η μυρτιά και το αγιόκλημα στα στήθη τους μοσχοβολά
δώδεκα μήνες στο λαιμό πρωτομαγιάς έχουν στεφάνι

Θηλιά στο λαιμό μου ο Θεσμός
Μαχαιριά στο στήθος μου το Λειτουργήμα
Κίονες Δωρικοί στους ώμους μου, η Αποστολή
Του μυαλού μου καθώς πρέπει περιτύλιγμα, το Κύρος

Το καλοκαίρι
σαν τις βαρκούλες του γιαλού τρελοχορεύουν
σαν τα κοχύλια
κρυφτούλι παίζοντας στα φύκια μου σφυρίζουν
μ' αφρούς δροσίζουν
τα βότσαλα το δειλινό καθώς φιλούνε

Ευωδιάζει
απομεσήμερο ζεστό η επιδερμίδα
Κάθε άγγιγμά τους
θαλασσινή ανατριχίλα στο λιοπύρι
Το αέρινό τους
βάδισμα, Σκούνες και Μπρατσέρες που αρμενίζουν
για να κουρσέψουν

Κι εγώ φάρος
Αγέρωχος, ακίνητος, ψυχρός
Μέρα και νύχτα, πάντα ίδιο φως
Γαλήνη ή τρικυμία, ίδια φλόγα
Γοργόνες ή Γαλέρες μία η λάμψη

Κι εγώ αεί
Στο πείσμα των Σειρήνων, επιμένω
Στην κορυφή του αναστήματος, το Κύρος
Των αρετών μεγίστη αρετή, το Χρέος
Ακλόνητη πορεία στα πελάγη, ο Θεσμός
Η αναλαμπή φωτίζει ολούθε, την Αποστολή

Κι όμως
Φορές νομίζω πως με χαιρετούν
Σαν ανεμίζει το μελτέμι τα μαλλιά τους
Ώρες ότι μ' αγγίζουνε θαρρώ
Ευπόλυτες σαν λούζονται στο κύμα

Κι όμως
Φορές νομίζω πως χαμογελούν
Σαν ψιθυρίζουν μυστικά αναμεταξύ τους
Ώρες που χάθηκαν με την ηχώ
Αδιάφορα όταν διάβαζα το ποίημα

Κι όμως
Φορές νομίζω ότι μου μιλούν
Με τη ματιά, με την ψυχή, με την καρδιά τους
Και λένε όσα δεν τολμώ να πω
Για της ζωής το πιο μεγάλο βήμα

Κι εγώ στο νυν
Του Προμηθέα το μαρτύριο υπομένω
Στην καταδίκη του αμαρτήματος ο έρωσ
Η ελαχίστη δεν είναι των αρετών το Κλέος.
Μόλα κι ορτσάρω δίχως έρμα πρόσω ολοταχώς
Κι η αναλαμπή μέσα μου φώτισε Ανατολή

Πρέβεζα 22 /01/ 2003

Όρια

Ο χρόνος, ο δρόμος, ο πόνος
Αμέτρητος
Ατέλειωτος
Αβάσταχτος

Η χαρά, η ευτυχία, η ηδονή
Σπινθήρας
Σταγόνα
Αστραπή

Η πίκρα, η θλίψη, το δάκρυ
Βαριά
Σκοτεινή
Ποτάμι

Ο ήλιος, ο έρωτας, το φως
Αναλαμπή
Έκρηξη
Θεός

Η γένεση, η ζωή, ο θάνατος
Μυστήριο
Ταξίδι
Προορισμός

Πρέβεζα, 27 / 02 / 2003

Σε γκριζο φόντο

Έξω απ' το παράθυρο χορεύει η βροχή
κι η μοναξιά μεσ' στην καρδιά μου κλαίει
μεσ' στις φωτογραφίες μοναχά σιωπή
ολάκερη ζωή βουβή απομένει

Τα χρυσαφένια ακρογιάλια σβήστηκαν
ξεθώριασε το μπρούντζο απ' το κορμί μας
τα γέλια του καλοκαιριού σκορπίστηκαν
συννέφιασε και φέτος στην ψυχή μας.

Μετρούσαμε την ευτυχία μας στην άμμο
γυμνοί κάτω απ' τον ήλιο του Σεπτέμβρη
«τρέχα να τρέξω» μου 'λεγες, «σε πάνω»
ο τυχερός που κλέβει ευτυχία θα την έβρει!

Εσύ τώρα στην πολιτεία την μεγάλη
μεσ' στις βιτρίνες, τα σαλόνια, τους χορούς
κι εγώ στο βράχο καθισμένος στ' ακρογιάλι
μετρώ στα κύματα την πίκρα, τους καημούς.

Τα όνειρα που κάναμε τι γίνανε
μαζί με τα πουλιά μακριά μας φύγανε
οι φλόγες που μας καίγαν τώρα σβήσανε
κι εμείς σαν δυο κεριά που λιώσαν γίνανε

Γκριζε ουρανό πως σ' αγαπώ
με την ψυχή μου μοιάζεις τόσο
μαυρίζεις όποτε πονώ
δακρύζεις όποτε ματώσω

Ρόδος, 1986

Τέσσερα παιδιά

Ήταν τέσσερα παιδιά
φίλοι αχώριστοι πιστοί
με έναν πόθο στην καρδιά
και στα χείλη μian ευχή

Ονειρεύονταν τον κόσμο
μια χαρούμενη αυλή
σαν μεγάλωσαν μια μέρα
βρήκαν βροχερή αυγή

Η αγάπη που μαθαίνουν
όταν ήτανε παιδιά
είδανε πως δεν υπάρχει
στων μεγάλων την καρδιά

Γιατί Θεέ μου να κρεμάσουν τον πατέρα του Ιβάν
και την αδερφή του Πέτρου να την σφάζουν οι κακοί
γιατί ο αδερφός του Τσάρλυ έμεινε στο Βιετνάμ
τον Ρομπέρτο γιατί μόνο τον αφήσαν στη ζωή;

Πρέβεζα, 2000

ΑΝΤΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΑΣΠΑΣΜΟΥ

Στον Υπολοχαγό Ευάγγελο Χατζηευαγγέλου¹²

Για σε που στάθηκες ολόρθος μπρος στην καταγίδα
Για σένα που δεν σου κόψε το νήμα της ζωής ο θάνατος
Για σένα που τα νιάτα σου πρόσφερες στην πατρίδα
Για σένα που στη μνήμη μας θα μείνεις πάντα αθάνατος

Σε σένα π άφησε η μάνα σου ανθό, της άνοιξης λουλούδι
Σε σένα που δεν πρόφτασες στον κόσμο αυτό να ζήσεις
Που οι κοπελιές σου λέγανε του έρωτα τραγούδι
Σε σένα που τη μνήμη σου η σφαίρα δεν θα σβήσει
Που η μάνα σου σε πρόσμενε γρήγορα να γυρίσεις
Και νεκρό μες στον Εμπορειό ήρθε να σ αντικρύσει

Σε σένα που έγινες για μας της Νίυρος καμάρι
Δόξες και δάφνες και τιμές σου πρέπουν παλικάρι

Νίυρος, γιορτή για την 28η Οκτωβρίου 1976

¹² Από τα πρώτα ποιήματα μου. Το είχα απαγγείλει στη γιορτή της 28^{ης} Οκτωβρίου 1976. Προηγούμενα ποιήματα μου είχαν δημοσιευθεί στην εφημερίδα του σχολείου «ο Μαθητής».

Στον Νίκο Γιαννίδη

Με την ευχή της μάνας και της Σπηλιανής
ξεκίνησες όντας παιδί μακρύ ταξίδι
κι αγώνα αέναο στην παλαιστρα της ζωής
που σε αντάμειψε αδρά Νίκο Γιαννίδη.

Τα σκαλοπάτια ανέβαινες με σιγουριά
χωρίς ποτέ να αγκομαχάς στις ανηφόρες.
Σαν φυλαχτό ιερό έκλεισες στην καρδιά
τη Νίσυρο και νίκησες όλες τις μπόρες.

Κέρδισες πλούτη, δόξα, εκτίμηση, τιμές
μη επιτρέποντας σ' αυτά να σε κερδίσουν
λιτός κι απλός, δίδαξες μόνο αρετές
μ' όλες τις πράξεις σου, τα λόγια, τη ζωή σου.

Κι αφού έφτασες πολύ ψηλά, στην κορυφή
πλήρης εκτίμησης, χαράς κι ευγνωμοσύνης
γενναιόδωρη, φιλόανθρωπη κι αγνή ψυχή,
σε αιώνιο έφυγες ταξίδι της γαλήνης.

Κι όταν από κει πάνω τώρα αντικρίζεις
τη Νίσυρο κι όσους έχεις ευεργετήσει,
να μη λυπάσαι, να μην κλαις, να μη δακρύζεις
που έφυγες από την ψεύτικη τη ζήση.

Τα τόσα έργα θα μιλούν για τη ζωή σου.
Έγραψες όνομα χρυσό στην ιστορία.
Μεσ' στην ψυχή μας ζωντανή θα ναι η μορφή σου
κι η μνήμη σου θα παραμένει αιωνία!

Νίσυρος 26 / 7 / 2002

Στον Κώστα Μαντουδάκη

Απ' το χαμόσπιτο του Πιαουλιού¹³ εις το πηγάδι δίπλα
διάπλατα σήκωσες αγέρωχα φτερά
Θεία στο διάβα σου ασπίδα
από ψηλά η Παναγιά

Ως πέρα στη φλεγόμενη Αφρική πέταξες παλικάρι
για τον αγώνα τον καλό της λευτεριάς
Μάνας περήφανης βλαστάρι
με ένα ηφαιστειο στην καρδιά

Η μουσική σου παρηγόρια στα μπουρίνια που σε δέρναν
κι η ποίησή σου βάλοαμο στη ξενιτιά
Γλάροι του Αυγούστου που σε φέρναν
στης Σπηλιανής σου τα σκαλιά

Μαντήλι κόκκινο δεμένο στο λαιμό κι εσύ μπροστάρης
παντού τη Νίουρο να γλυκοτραγουδάς
Τους φίλους που σε 'χουν καμάρι
μηδέ ποιος είσαι να ξεχνάς

Αντάρα μαύρη, σύννεφα βαριά σκεπάσαν το Μολύβι¹⁴
όταν εσήμανε η καμπάνα νεκρικά
Στα ξένα, ψυχρό κοιμητήρι
αντί πατρίδας αγκαλιά

Βουβοί οι Χοχλάκοι, η Μούσα το Τρουλλι¹⁵, δε θα σε ξαναδούνε
μαρμαρωμένη έμεινε η Τάβλα του Γιαλού
Γέροι και νιοί εσέ θρηγούνε
χάσαν' τον Κώτσο του Μαντού.

Κληρονομιά πολύτιμη οι γραφές κι ολόκληρη η ζωή σου
Ευχόσουνα στη Νίουρο «κουτοά στραβά να ζεις»
Των νοσταλγών εκεί να ζήσουν
θα 'σαι ο Νιούριος ποιητής

Πρέβεζα 28 / 2 / 2008

¹³ Πιαούλι = η γειτονιά που έζησε ο Κ. Μαντουδάκης

¹⁴ Ηφαιστειώδης βράχος πίσω από το μοναστήρι της Παναγίας Σπηλιανής

¹⁵ Χοχλάκοι = Παραλία με βότσαλα κάτω από τον Οξό της Παναγίας,

Μούσα και Τρουλλι = Ονόματα βράχων στην αρχή της παραλίας Χαχλάκοι

Καλό ταξίδι Νίκο Παπάζογλου

Θλίψη για κάθε Έλληνα που έχεις σεργιανίσει
απ' το Σικάγο ίσαμε και το Καραμπουρνού
Πίκρα όλες οι θάλασσες που έχεις τραγουδήσει
τα βράχια του πελάγου, τ' αστέρια τ' ουρανού

Μπορεί να μη γεννήθηκες του Πολυβώτη σπλάχνο
Μάισα ρότα σε 'στειλε στου Αιγαίου τη γωνιά
από αστέρι μακρινό, μάταιο να το ψάχνω
σ' άλλο αστέρι πέταξες, χωρίς παρηγοριά

Ραγίσανε πολλές καρδιές σε κάθε ταβερνάκι
Οι μπαγλαμάδες σπάσανε, κανείς δεν τραγουδά
Ο πόνος είν' αβάσταχτος στα Νικειά στο Μαντράκι
Ο Αντρίκος πίνει μοναχός και σε μοιρολογιά

Τον Αύγουστο δε θα 'ναι πια ασημένιο το φεγγάρι
Μαύρα μαντήλια στο λαιμό η πλατεία θα φορά
«όλα τριγύρω αλλάζουνε» μα ποιος θα σιγοντάρει
τόρα που όλη η Νίσυρος πενθεί σιωπηρά

Μια τελευταία παράκληση από όσους σ' αγαπήσαν
κάθε Αύγουστο πανσέληνο να 'ρχεσαι από ψηλά
μεσ' στον κρατήρα θα μας βρεις με δάκρια που δε σβύσαν
να στέλνομε στο αστέρι σου τραγούδια και φιλιά

Πρέβεζα, 8 / 5 / 2011

Ο Κωσταντής

(στη μνήμη του Κώστα Μαστρογιαννάκη)

Ο Κωσταντής του Λαπαρδά
σκαλί- σκαλί κουτροβαλά
τον «τρούλο» ως το λιμάνι

Της Ευτυχίας ο Κωσταντής
χέρια μαζί και μια αγκαλιά
στην Κάλυμνο πια φτάνει

Του Πολυβώτη ο Κωσταντής
υπόδειγμα της λεβεντιάς
του ήθους και του κλέους

Του Γνωμαγώρα ο Κωσταντής
ελπίδα της νέας γενιάς
πιστός του πατριού χρέους

Του Γιάκουμου ο Κωσταντής
«γιος» και «πατέρας» ζηλευτοί
στης μοίρας το γραμμένο

Κι η Νίσυρος βρε Κωσταντή
για εσέ δεν έμεινε άκλαυτη
τον αδικοχαμένο!

Πρέβεζα, 18 / 10 / 2018

Οι μέρες

(Στη μνήμη της Δέσποινας Μελαχροινάκη)

Όλες οι μέρες θάρθουνε
όλες που περιμένεις
όσες αγωνιάς να δεις
κι αυτές που δεν προσμένεις

Μέρες λαχτάρας και χαράς
πάθους και αγαλλίασης
αλλά και μέρες συμφοράς
πίκρας κι απογοήτευσης

Θα 'ρθουνε μέρες φωτεινές
μόνο ευτυχία γεμάτες
μέρες θαρρείς ονειρικές
και μέρες εφιάλτες

Μέρες που η τύχη σου γελά
κι άλλες που θες μόνο να κλαις
μέρες που ζούμε μια φορά
μες στη ζωή μοναδικές

μέρες που όσοι σ αγαπούν
δίπλα σου θα σταθούνε
στο θρήνο σου, και στη χαρά
μαζί σου θα χαρούνε

Μια μέρα μόνο δεν θα ακούς
κανένα, ούτε θα βλέπεις,
τους οδυρμούς τους γοερούς
σαν μακριά τους φεύγεις

Με κλάμα ήρθες στη ζωή
με γέλιο σ' αγκαλιάσαν
τώρα το κλάμα τους βοή
για πάντα που σε χάσαν.

Πρέβεζα, 5 / 12 / 2018